

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. október 28.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ÜDVÖSSÉGET MUNKÁLÓ IGE

Lekció: ApCsel 10,1-6; 33-43

Alapige: ApCsel 11,13-14

Ő pedig elbeszélte nekünk, hogy látta, amint az angyal megállt a házában, és ezt mondja neki: Küldj el Joppéba; és hívd át Simont, akit Péternek is neveznek, aki olyan ígéret hirdet neked, amelyek által üdvözülsz mind te, mind egész házad népe.

Imádkozzunk!

Örökkévaló Istenünk, mennyei édesatyánk Jézus Krisztusban, hálás szívvel jöttünk a te hajlékodbba téged magasztalni, dicsérni és áldani.

Köszönjük, hogy te vagy Isten ég és föld felett, te vagy a teremtő, alkotó, megtartó, gondviselő, és köszönjük, hogy mi már tudjuk azt is, hogy szabadító Isten, aki egyszülött Fiadat küldted erre a világra, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Köszönjük, hogy nem érdemünk szerint cselekszel velünk, hanem a te nagy irgalmasságod és kegyelmességed szerint.

Megdöbbentő szembesülni azzal, hogy nem fogyatkozott el a te irgalmasságod a világnak sok bűne, nyomorúsága ellenére sem, és mindazok ellenére sem, ahogy népek és emberek veled szembefordulnak, elhagynak, és igédet semmibe veszik.

Ilyenkor még hálásabbak vagyunk azért, hogy igéd szól még, hogy Jézus Krisztus még nem jött vissza, nem zárta le sokak előtt a lehetőséget. Köszönjük, hogy a mai alkalom is egy ilyen lehetőség, hogy aki úgy van itt, hogy nincs még örök élete, még nincs szabadítás az életében, nem ragyogott még fel neki a Golgota keresztje, az most megtörténhet, szabadítást nyerhet, ha hisz igédnek.

Köszönjük, hogy ilyen nagy szeretettel hajolsz le hozzánk, Urunk. Kérünk, áldj meg most bennünket, vedd körül a szívünket. Itt reformáció ünnepe előtt különösen hálásak vagyunk mindazért, amit a reformációban adtál. Köszönjük reformátor őseinket, eleinket, hitvallókat. Köszönjük azokat, akik nemcsak

ÜDVÖSSÉGET MUNKÁLÓ IGE

megismerték az igazságot, hanem ki is álltak érte. Köszönjük, hogy ha ez az életükbe került, akkor sem tagadták meg a megváltó Jézus Krisztust, az egyedül üdvözítő Istent.

Köszönjük, Urunk, hogy úgy emlékezhetünk, hogy közben kérünk: bennünket újból és újból reformálj meg, vigy vissza bennünket igédhez, annak a drága tanításához, üzenetéhez, hogy ahhoz szabjuk egész életünket. A te akaratodhoz és útmutatásodhoz. Hogy személyes, családi, közösségi, gyülekezeti életünk neked legyen alárendelve, te légy Úr mindenknek felett.

Köszönjük, hogy imádkozhatunk azokért, akik nyomorúságban vannak. Köszönjük, hogy eléd hozhatjuk a gyászoló családot, akik tegnap álltak meg a koporsó mellett és búcsúztak szerettüktől. Bizonyára sokan vannak itt, akik különféle nehézségekkel, bajokkal küzdenek, akik úgy érzik, életük értelmetlen, kérünk, könyörülj meg rajtuk is igéden keresztül.

Akik pedig örvendeznek igédnek, mert átélték már a szabadítást, növeld a hitüket, hogy mind jobban megismerjük Jézus Krisztust, és az Ő feltámadásának erejét.

Köszönjük, hogy meghallgatsz bennünket. Legyen meg a te akaratod mindenben.

Ámen.

Igehirdetés

Amikor Isten kedden felhívta a figyelmem erre az igére, hogy erről szolgáljak vasárnap, akkor többször elolvastam az egész történetet, és megható volt számomra néhány felismerés, amiket bibliaolvasó testvéreim bizonyára jól tudnak. Ez a Kornéliusz Cézareában magas beosztással rendelkező katona, nagyszerű ember. Nagyszerű külső és belső tulajdonságai vannak. Nagyszerű természete lehetett ennek az embernek. Tekintélye van egész házanépe előtt, sőt azt olvassuk, hogy még a zsidók között is, ami ugyancsak hatalmas eredménynek számított.

A Biblia azt írja róla: kegyes és istenfélő ember volt, sok alamizsnát osztogatott a népnek, és szüntelen imádkozott. Azt hiszem, mindannyian vágyánk arra, hogy jó lenne ilyennek lenni: szüntelenül imádkozni, kegyesnek, istenfélőnek lenni, alamizsnát osztogatni, könyörölni a másik emberen. Ráadásul az egész lénye és élete kihatással van házanépére is. Jó bizonyosság volt az ő istenfélelme és mindaz, amit ő tett. Nemcsak a házanépe, hanem még tágabb környezetete is csak elismeréssel tud róla beszélni. Ez is meglepő dolog, hogy a világ fiai vagy éppen a zsidók, akik annyira keresték a kákán is a csomót, még ők is elismeréssel nyilatkoznak Kornéliusról. — Ha az egész történetet elolvassuk, akkor még nagyon sok jó tulajdonságot látunk a sorok között. Ilyeneket: alázatos, szelíd, csendes, engedelmes, azonnal cselekszik, nem halogat, nem kétkedik, amikor az angyal valamit mond neki.

Egyszer azt látja, hogy Isten angyala megjelenik neki, és azt mondja: Hívasd magadhoz Simon Pétert, aki Joppében van egy hasonló nevű tímár házában és hallgasd meg, mit mond neked.

Ez a Kornéliusz, aki addig parancsokat osztogatott, most parancsot kap. Akinek addig engedelmeskedtek a beosztottai és a katonái, most ő engedelmeskedik egy felsőbb hatalomnak, amelyet minden bizonyal elismer önmaga felett és az életében. — Ez is a javára írható. Nincs ellenvetése, nincs kérdése, nincs a szívében bizonytalanság. Egyértelműen tudja, honnan jön az üzenet, és ki az, aki az üzenetet küldte.

Azonnal megbízza három alkalmazottját, és elküldi a kb. 50 km-re fekvő Joppéba. Közben Péterrel is beszél Isten, azzal a bizonyos látomással, amikor csúszó-mászó állatok egy lepedőbe téve leereszkednek, és Isten azt mondja neki: amit Ő megtisztított, azt Péter ne mondja tisztátalannak.

És megint egy kedves dolgot olvasunk a történetben Kornéliusról, hogy amikor Pétert várja, összegyűjti egész házanépét és rokonságát. Mikor szoktuk mi a rokonságot összegyűjteni? Ha valami nagy családi esemény, például esküvő van, amikor az egész háznép ott van: barátok, ismerősök. Kornéliusz valahogy így készült erre. Ez volt a szívében. Ha Isten ígését hallja, ha Isten követe, Péter, eljön hozzá (valószínűleg nem is ismerhette még akkor, csak halott róla), akkor az ünnep. Halljátok ti is, nem akarom magamnak kisajátítani, nem akarom csak én elvenni az áldást. Ti is részesüljétek belőle, hallgassátok őt. Ez valami missziói lelkületre is utal Kornéliusznál, hiszen azt akarta, hogy más is lássa, csodálja, és leborulva áldja az Urat. Hallják az ígét azok is, akik még nem tértek meg.

Péter elmegy. Kornéliusz a lábai elé esik. Péter felemeli: ne csinálj ilyet, én is ember vagyok! Péter is boldog, mert azt mondja: úgy látszik, a pogányok is jöhetnek. Igen, ennek a történetnek a legnagyobb üzenete az, hogy Isten szereti a pogányokat, kiterjeszti rájuk az Ő szövetségét. Elküld hozzájuk embereket, ígét ad a szájukba, és — olvassuk a legfontosabbat — olyan ígét hirdet neked, amely által üdvözülsz.

Az Ószövetségben, több igében olvassuk, hogy Istennek terve van a pogányokkal. A Zsoltárok 2,22-ben, Ézsaiás könyvének több fejezetében olvassuk, hogy eljönnek majd a nemzetek, a népek, a Jóel könyvének 3. része arról szól, hogy kitöltők majd az én Lelkemből minden testre, és ez pünkösdkor beteljesedik: Pártusok, médek, elámiták, arabok, zsidók, akik itt és ott lakoznak. S majd a Jelenések könyvében olvashatjuk, hogy a fehér ruhás seregben minden ágazatból, népből, nemzetből ott vannak, akik megmosattak a Bárány vérében, és ezért az Isten trónja előtt vannak és szolgálnak neki. Azért lehetnek ott, mert valószínűleg ők is valamikor, valakitől meghallották azt az ígét, amely üdvözítheti őket. Meghallották azt az evangéliumot, amely Jézus Krisztusról szól, Őt teszi a középpontba, amely Őhöz hívat, és amely evangélium Őt kínálja az élet megoldásaként szabadításul, üdvösségül és örök életül. Miután hirdeti a Krisztust és a bűnbocsánatot, veszik a Szentlelket, megkeresztelkednek.

Péter elmegy Jeruzsálembe, beszámol az ottani atyafiaknak, hogy mit tapasztalt Kornéliusz házában. A zsidók között nagy a fenntartás, a kétkedés: hogyan lehetséges ez, hogy zsidó létedre bementél egy pogány katonának a házába. Amikor Péter elmondja, hogy ez hogyan történt, hogyan vezette őt Isten

ÜDVÖSSÉGET MUNKÁLÓ IGE

Lelke, meg Kornéliuszt is, akkor megnyugodnak a zsidók, és azt mondják: úgy látszik, hogy Isten a pogányoknak is adott megtérést az életre.

Ennek a fontos igének három üzenetét szeretném átadni most. Egyrészt, mert a reformáció ünnepére készülünk, ha Isten segít bennünket, szerdán ünnepeljük azt, ami 1517-ben történt, amikor a reformátorok Isten igéjére figyeltek. Másrészt pedig a jelen istentiszteletnek lesz egy olyan aktualitása is, hogy majd a prédikáció után imádságban szó fog esni arról, hogy lehet menni a pogányok közé és lehet vinni az evangélium üzenetét.

Ezért három üzenetre figyeljünk most Isten igéjéből: az első, ami megdöböntő, de el kell mondani: Kornéliusznak minden jó cselekedete ellenére sincs üdvössége. Ugyanis ezért megy oda Péter, hogy elmondja azokat az igéket, amelyek által üdvözülni fog. Egyetlen dolgot olvasunk, hogy amit ő tett, azt Isten tudta, látta. A te alamizsnád, a te könyörgésed feljutottak az Isten elé. De a 11. fejezet 14. verséből világosan látjuk, hogy Kornéliusznak minden jó tulajdonsága, minden vallásos érzülete ellenére sem volt üdvössége. A második: ahhoz, hogy üdvössége legyen, az örök élet beszédét kell hallania az embernek, mert ige nélkül nincs üdvösség és nincs örök élet. A harmadik, hogy valaki elviszi ezt az igét. Isten felhasznál embereket az Ő munkájában. Érdekes, hogy az angyalra csak annyit bíz, hogy mondja meg Kornéliusznak, hogy hívassa magához Pétert. Holott az angyal is hirdethetné az igét, de nem teszi, azért, mert a Szentírásban azt olvassuk, hogy Isten megbízza az övéit, hogy amit ők hallottak és láttak, azt mondják el, tudniillik, hogy nem tehetjük, hogy amit láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk. Ugyanolyan embernek kell menni, nem valami különleges felsőbbrendű lénynek, mint az angyalok, ugyanolyan koldusnak a másik koldushoz azért, hogy egy hullámhosszon legyenek, és Isten igéjét elmondják.

- Az első üzenete tehát a számunkra ennek az igének, hogy még ilyen jó cselekedetek sem visznek bennünket az üdvösségbe.

Kérdezhetné valaki: még ilyen jó ember sem üdvözül, mint Kornéliusz? Ha Isten igéjét elolvassuk, bizonyára még több jó tulajdonságot és több lelki rezdülést is felfedezhettek benne, és még ez is kevés, még ilyen ember sem üdvözül. Azt kell mondani: kevés. Az üdvösség nem ember munkája, az az Isten nagy tette.

Nemrég értettem meg, amikor elolvastam a János evangélium 3. fejezetéből a 13-16. verseket, amelyben az Úr Jézus Krisztus azt mondja: amiképpen Mózes felemelte a kígyót a pusztában, akképpen kell az Emberfiának felemeltetnie, hogy aki felnéz rá, aki hisz, az ne vesszen el, hanem örök élete legyen. Igen, ez az üdvösség, hogy Isten az ember számára megmondta és elkészítette az üdvösség útját. Itt az a lényeges, hogy Isten mondja meg, Ő készíti el, erre Ő irányítja a figyelmünket. „Aki felnéz rá”... Nem úgy üdvözülök, ahogy én akarok vagy ahogy sejtem, vagy azon az úton, amit eldöntök, vagy amit mások mondanak, vagy amelyet valamilyen felekezet hirdet, azon az úton nem üdvözülök. Kornéliusz sem üdvözült ezen az úton. *Egyetlen úton üdvözült: az által az ige által, amelyet felülről küldött neki az ő teremő Ura.*

Reformáció előtt valóban nagy kérdés, hogy mennyire bízunk a cselekedeteinkben. Mennyire bízunk a tetteinkben, vallásos lelkületünkben, vagy mennyire figyelünk arra az Istenre, aki mindent elkészített, és aki hív bennünket Jézus Krisztushoz. Reformáció előtt arra gondoltam ennek az igének a fényében, mivel sokszor beszélünk a reformátorokról, a középkori egyházzal, annak az állapotáról, papjairól, vezetőiről, hogy azért a reformáció korában milyen sok vallásos, kegyes lélek volt az emberek között. Amikor azt mondták nekik, hogy vegyék meg a búcsúcédulákat, mert megválthatják a bűnt, elhunyt szeretteiket is a tisztítóútból kimenthetik, akkor az emberek özönlöttek és mentek. Ha az egyház ezt mondja, akkor ezt kell tennünk. Bizonyára sokan mentek imádkozni is.

Az más kérdés, hogy az embereket mi vitte oda. Valamilyen babonás félelem az Istentől, istenségtől. Nem nagy hitből és nagy ismeretből mentek oda. Arra lettem figyelmes, hogy nem kell nekünk ezeket a dolgokat lebecsülnünk, hanem meg kell értenünk, hogy az ilyen állapotból Isten továbbviszi az embert. A reformáció is ezt jelentette, hogy ebből az állapotból Isten könyörülete tudja a Kornéliuszokat is, az Ő halódó egyházát is, a vallásos cselekedetekben bízó népét is eljuttatni az üdvösségre. — Olyan igéket hirdet majd neked, amik által üdvözülsz. Amikor a reformáció megtörtént, akkor tulajdonképpen ennyi történt.

Az ilyen nagyszerű, kornéliuszi életekbe egyszer csak Isten elhozza az Ő igéjét, még magának Luthernek az életébe is, aki nem kétséges, hogy kegyes ember lehetett, mint szerzetes, és egyszer csak megtalálja Isten igéjét, felragyog neki az ige, hogy „az igaz ember hitből él”. És megérti a kegyelmet. És aki addig még szent Borbálához imádkozott, hogy mentse meg őt a viharból, akkor felajánlja az életét, az most a kegyelmes Istent találja meg, mert addig is azt kereste. Azt az Istent, aki megbocsátja a bűnt és elengedi népe maradéknak vétkeit. — „Olyan igéket mond neked, amely által üdvözülsz”. Mi nem tudjuk, hogy addig Luthernek volt-e üdvössége, de miután Isten igéje neki gyönyörűség lett és beleszólt az életébe, minden bizonnyal.

Szeretnék mindenkit most figyelmeztetni ebből az igéből, hogy aki valamilyen bízunk, valamilyen lelkiségében, cselekedetében, az imádságaiban, mint egy asszony egy gyülekezetben, kirántotta az énekeskönyvből vagy harminc évre visszamenőleg az adománynyugtákat, és azt mondta: a mennybe fogok jutni. Azt kellett mondani: ezért nem!

Valóban Kornéliusz sem jutott volna a mennybe, de Isten megkönyörült rajta. A reformáció az, hogy Isten megkönyörül. A mai reformáció is az, hogy Isten megkönyörül az életünkön, és olyan ígét küld nekünk, amely által üdvözülünk, amely által megtart bennünket a mi Urunk. Sőt itt az a szó van: örök életnek igéjét.

Próbálom egy kicsit másképpen elmondani azt, amit egyszer hallottam. Két ember beszélget egymással. Az egyik azt mondja a másiknak: ha lelki téren száz pontot összegyűjtesz, akkor bemehetsz a mennybe. Ez az ember sorolja: sokat járok templomba, imádkozom, ígét olvasok, adakozom, segítek másokon, ka-

ritatív szolgálatot végzek, alapítványnál még tisztségem is van. Sok mindent összehordott. A másik ember azt mondja rá: ez csak öt pont. Az ember felsóhajt: Úr Jézus, segíts, mert így nem jutok a mennybe! — A másik azt mondja: ez száz pont. Ezzel kellett volna kezdened.

Értjük, hogy miről szól ez a kreált történet? Bármit felsorolhatok, de ha csak egyetlen dolgot kimondok: Úr Jézus, segíts, mert nélküled nem jutok a mennybe! — az már elég, akkor bejutsz. Hívj segítségül engem, én megszabadítlak téged. Olyan ígét küldök neked, amely által üdvözülsz. Azt mutatja nekünk: igen, oda tudunk fordulni Urunkhoz, és Ő is hozzánk fordul és gondoskodik rólunk.

- Ahhoz, hogy üdvössége legyen az embernek, az ígét kell hallani. Ige nélkül nincs élet. Péter leveléből jusson eszünkbe az ige, amikor azt mondja az akkori keresztyéneknek: újonnan születettek Isten ígéje által. Jakab is ezt mondja (1,18): Az Ő akarata szült minket ígéje által. Ige nélkül nincs új élet. Nincs lelki feltámadás, új életben járás. Nincs megtartatás.

Nem mindegy, hogy mit mond valaki: „Ő majd olyan ígét hirdet neked, amely által üdvözülsz.” Nem mindegy, hogy milyen ígét hallunk. Péter, amikor Kornéliuszhoz megy, milyen ígéket mond? Olyan ígéket, amelyek Jézus Krisztusról szólnak. Amikor Péter pünkösdkor prédikál, az Ószövetségből szépen levezeti, hogyan kellett Krisztusnak eljönnie, meghalnia, feltámadnia, mi a bűnbocsánatuknak az ára, ki Ő nekünk, hogyan mos ki bennünket a bűneinkből — ez az örök életnek ígéje, amely által üdvözülsz, amely termékenyít.

Egy virág csak akkor termékenyül meg, ha olyan virágport kap, amely megtermékenyíti. Különben nem fejlődik gyümölcs. Olyan ígét küld, amely behatol a szívedbe, az életedbe — mint pünkösdkor: mintha szíven találták volna őket. Megtermékenyítette a Szentlélek az új életet, és az emberekben elkezdett fejlődni. Hallották az örömhírt. Olyan ígéket, amely Jézus Krisztusról beszél. Ahogy Pál apostol is mondja: a megfeszített Krisztust prédikáljuk. Ezért nem akart ő másról tudni.

- A harmadik üzenete az ígének: Isten gondoskodik ígéjének az útjáról, hogy eljusson oda, ahova kell.

Isten olyan csodálatosan vezeti Pál apostolt. Küldi ide meg oda. Utat zár le előtte, nem ide mész, hanem oda mész. Megmutatja, hogy neki hova kell mennie. Ha kell, Rómába, a császár elé kell állnia. Pál apostol, amikor a hajón a többieknek is mondhatja az ígét, az nem véletlen, hanem mert Isten küldi. És azért küldi, hogy vidd a Krisztus ígéjét, azt az ígét, amely üdvösséget munkál, életet teremt, amely termékenyít. Vidd azt az ígét, amely gyümölcstermő időket fog hozni az emberek életében, de mindenekfelett örök életet és üdvösséget munkál.

El kell vinni az ígét. Kényelmesebb lenne valamilyen más utón. Péternek kb. 50 kilométert kellett gyalogolnia addig, amíg elért Joppéból Cézaráába. Nem hosszú út, de nem sokunk gyalogolna 50 km-t, ha azt mondaná az Úr, hogy menj a faluba az esti istentiszteletre és tegyél ott bizonyosságot. Inkább a kocsikulcsot vagy a bérletet vennénk elő, hogy valamivel elmenjünk. Nem egyszerű dolog, és Isten mégis elindítja. Nem egyszerű dolog kimenni a misszionáriusoknak.

Nem egyszerű dolog volt Molnár Máriának, ennek a törékeny nőnek annak idején mennie. De Isten megérteti: engem várnak a szigetek. Elmegy ez a törékeny nő, akit mindenki le akart beszélni, az orvosa sem ajánlotta, hogy ebben a korban ilyen missziót vállaljon, és elutazik, majd mártírhalált hal. Pitilu és Mánusz szigetéről itt jártak azok, akiknek az ősei: nagyapja, apja meghallotta az ígét. A gyülekezetben dicsérik az Urat, és ott szól a harang, amit Magyarországról küldtek ki atyafiak, hogy hívogasson az istentiszteletre. Emlékeznek Molnár Máriára, mert elvitte az Isten ígétét.

Reformáció előtt buzdítson bennünket Isten arra, hogy vigyük el az Ő ígétét. Lásd meg, hogy hány Kornéliusz van a környezetedben, aki lehet, hogy nagyon jó ember, de ne nyugodj bele, hogy ő az, mert ettől függetlenül elveszett ember. Ne nyugodj bele abba, hogy ő belenyugszik abba, mert neki ez elég. Mondd el neki és figyelmeztessd őt, hogy nem elég, mert aki nem születik víztől és Lélektől, nem láthatja meg az Isten országát.

Nagy kapunyitás ez. Kapukat nyit itt az Isten. Kaput nyit Péter életében: menj, és ne mondd, hogy tisztátalan. Kaput nyit a pogányoknak, Kornéliusznak az életre, kaput nyit az Ő zsidó népének, akik megértik, hogy Isten valóban adott másoknak is megtérést az életre, nem kiváltságosak, nem valamilyen különlegesek vagyunk mi, mert „minden nép között kedves előtte, aki Őt féli, és igazán cselekszik.”

Csak olyan ígét érdemes mondani, ami Krisztust hirdeti, ami róla szól, ami életet munkál és életet ad, mégpedig örök életet. Legyen így a mi életünkben és legyünk követői, követői a mi Urunknak.

Imádkozzunk!

Urunk, hálaadással köszönjük, hogy van néped az egész világon, és van olyan néped, aki már tudja, hogy ki Krisztus, és már Jézus Krisztusnak a tulajdona. És van olyan néped, amely még nem tudja, de meg fogja tudni, mert te gondoskodsz arról, hogy megtudja. Gondoskodsz arról, hogy valaki élő ígét vigyen nekik. Útra küldöd hírnökid csapatját, és adsz erőt onnan felülről nekik, hogy veszni a pogányt se hagyják, s hogy hozzád gyűjtsék népek seregét.

Köszönjük, Urunk, hogy ez történt a reformációban is. Áldunk, hogy akkor is beleszóltál a történelembe. Köszönjük, hogy sokak imádsága vagy nyögése, jajgatása is minden bizonnyal előtted volt. Köszönjük, hogy élő ígét adtál emberek szívébe, életébe, akik mások tanítására is alkalmasak lettek, és tüzet tűzzel tudtak gyújtani. Köszönjük, hogy azóta is tart ez a folyamat. Köszönjük, hogy ma is küldesz útra embereket. Adj szájukba, szívükbe tőled való élő ígét, amely ige hozzád hív, rólad tesz bizonyosságot, és amely által üdvözülnek a te kegyelmedből hit által.

Köszönjük a reformáció áldását, ajándékát, örökségét, és ma is kérünk: újíts meg bennünket. Újíts meg személyes életünkben, hitéletünkben, gyülekezeti életünkben, odaszánásunkban. Újíts meg a szolgálatban, az imaéletben. Újíts meg bennünket a bűnbánatban, Urunk. Újíts meg bennünket a közösség gyakorlásában. Könyörülj meg, Urunk, rajtunk.

Eléd hozzuk betegeinket, gyászoló testvéreinket. Adj nekik vigasztalást.
Kérünk mindazért, ami most a szívünkben van, amit most csendes imánkban eléd viszünk. Légy áldott és légy kegyelmes meghallgatni azokat.

Ámen.

231. Uram, a te igéd nekem (30. zsoltár dallamára)

1. Uram, a te igéd nekem
A sötétben szövétnekem;
Mind igazak és ámenek,
Amik szádból kijöttek,
Azért amit nem látok szemmel,
Béveszem szavadra hitemmel.

2. Bízom hozzád erős hittel,
Hogy te mindent megcselekszel,
Amit szent igédben ígérsz:
Hogy kegyelmesen hozzám térsz,
És megbocsátván bűneimet,
Megadod örök életemet.

3. E nagy jót neked köszönöm,
Mely nekem arra ösztönöm,
Hogy a Jézust, kiért velem
Közöltetik a kegyelem,
Tartsam lelkem megtartójának,
Szeressem, engedvén szavának.

4. Igazgass, Uram, engemet,
Hogy megőrizzem hitemet;
Ha von magához e világ,
Én mint Krisztusba oltott ág,
Tőle vegyem tápláltatásom,
Míg az élők közt lesz lakásom.